

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. 1δ΄ 14-22)
30 Ιουλίου 2017

Ή σημερινή εύαγγελική περικοπή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μᾶς διηγεῖται τὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν πέντε ἄρτων καὶ τῶν δύο ἰχθύων, διὰ τοῦ ὥποίου ἔκανε νὰ χορτάσουν πέντε χιλιάδες ἄνδρες χωρὶς γυναῖκες καὶ παιδιά.

Γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους τὸ θαῦμα εἶναι ἔνας μαγικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὥποιο μποροῦμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὶς δυσάρεστες συνέπειες τῆς «παρὰ φύσιν» ζωῆς μας, χωρὶς ὅμως νὰ σταματήσουμε νὰ ζοῦμε αὐτὴ τὴν ζωή. Ὁμως, τὸ θαῦμα εἶναι μία μετάβαση ἀπὸ τὴν ψεύτικη καὶ παραχαραγμένη πραγματικότητα, στὴν ἀληθινή της εἰκόνα. Αὐτὴ δὲν γυωρίζει τὴν ἀνεπάρκεια καὶ τὴν ἔλλειψη, οὕτε τὴν ἀρρώστια, τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο. Ή πραγματικότητα αὐτὴ δὲ βρίσκεται ἀλλοῦ, ἀλλὰ βρίσκεται ἀλλιῶς. Δὲν εἶναι ἔνας ἄλλος χῶρος, ἀλλὰ μία ἄλλη κατάσταση. Εἶναι ἡ κυριαρχία τῆς ἀγάπης καὶ ἡ ἀπουσία τῆς ἀμαρτίας, ἔνας κόσμος ποὺ ἀποκαλύπτεται σὲ ὅποιον καὶ ὅποτε τὸν ἀναζητήσει πραγματικά.

Οἱ μαθητὲς βλέπουν τὸν τόπο ἔρημο καὶ τὴν ὥρα περασμένη. Οἱ πέντε ἄρτοι καὶ τὰ δύο ψάρια ποὺ ἔχουν μαζί τους ἀμφιβάλλουν ἀν θὰ φτάσουν νὰ χορτάσουν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους. Γι’ αὐτὸ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ἀφήσει τοὺς ὄχλους νὰ φύγουν γιὰ νὰ βροῦν καὶ νὰ ἀγοράσουν τρόφιμα χορταίνοντας τὴν πείνα τους. Ό Χριστὸς ὅμως, ποὺ ἔχει περάσει ὅλη τὴν ἡμέρα δείχνοντας τὴν ἀγάπη του καὶ θεραπεύοντας τοὺς ἀρρώστους, δὲν συμμερίζεται τὴ γνώμη τῶν μαθητῶν. Θεωρεῖ ὅτι τὰ λιγοστὰ αὐτὰ τρόφιμα μετὰ ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ θεία εὐλογία ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ χορτάσουν τόσο κόσμο.

Γιὰ τὸ Χριστό, ποὺ ἔβλεπε τὸν κόσμο γῦρο του φωτισμένο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης του, τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια ἦταν ἀρκετὰ νὰ θρέψουν τοὺς πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν. Γιὰ τοὺς μαθητές, ὅμως, ποὺ ἔβλεπαν τὰ ἴδια ὑλικὰ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἐγωκεντρικῆς τους ἀπληστίας, μόλις ποὺ ἔφταναν γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ δικά τους στομάχια.

Αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός, νὰ θρέψει πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους μὲ πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια, δὲν ἦταν ὑπερφυσικό. Αντίθετα, αὐτὸ ποὺ συνέβη μὲ τοὺς μαθητὲς ἦταν ἀφύσικο. Ό πραγματικὸς κόσμος εἶναι αὐτὸς ποὺ βλέπουμε πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης καὶ ὅχι αὐτὸς ποὺ βλέπουμε βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ. Όποιος δεῖ τὸν κόσμο ὅπως τὸν βλέπει ὁ Χριστὸς θὰ μπορεῖ κι αὐτός, ὅχι μόνο νὰ θρέψει πέντε χιλιάδες

άνθρωπους μὲ πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια, ἀλλὰ «καὶ μείζονα τούτων ποιήσει».

Σήμερα, μὲ τόσο πλοῦτο καὶ ἀναρίθμητες παραγωγικὲς πηγὲς στὸν κόσμο, ἐκατομμύρια ἄνθρωποι ὑποσιτίζονται καὶ πεθαίνουν ἀπὸ πεῖνα. Κυριαρχεῖ στὴν κοινωνία μας ἡ ἀπληστία καὶ ἡ ἀδικία, ἐπειδὴ περίσσεψε τὸ μίσος καὶ ἡ κακία.

Μέσα στὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως, τὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων καὶ τοῦ χορτασμοῦ χιλιάδων ψυχῶν συνεχίζεται. Πρῶτος προσφέρει τὰ μεγάλα καὶ ἀνεκτίμητα ὁ ἕδιος ὁ Χριστὸς χαρίζοντας τὸν τὸν ἔαυτό του, ὡς ἄρτον ζωῆς. Μετατρέποντας τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασὶ τῆς προσφορᾶς μας σὲ τίμιο Σῶμα του καὶ σὲ ζωοποιὸ Αἷμα του, ἀγιάζει τὸν πιστούς. Ὄποιος τρώει ἀπ' αὐτὴν τὴν τροφὴν ζεῖ αἰώνια, χωρὶς νὰ φοβᾶται τὴν πεῖνα καὶ τὸν θάνατο. Ὄπως ὁ οὐράνιος Ἅρτος τρέφει τὸ κάθε μέλος χωριστὰ ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ὁ ἀγιασμὸς τοῦ χριστιανοῦ ἐπιδρᾶ στὴν κοινωνία ποὺ ἀνήκει.

Ο πιστὸς χριστιανός, ἀγαπητὸί ἀδελφοί, ὡς μέτοχος τῶν θείων μυστηρίων, δὲν κλείνει τὰ μάτια στὴν ἀδικία, δὲν μένει ἀδιάφορος στὸν πόνο, δὲν φθονεῖ στὴ χαρὰ τοῦ ἄλλου καὶ δὲν χαίρεται στὴν δυστυχία.

Δίνει ἀπ' τὸ ψωμὶ του, ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ τὴ βολή του, ἀπὸ τὰ χρήματά του, ἀπὸ τὴν ἀγάπη του. Καὶ ὅσο δίνει ἀπὸ τὴν ἀγάπη του, τόσο περισσεύει ἡ χάρη καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου στὴ δική του ζωὴ καὶ στὴ ζωὴ τῆς κοινωνίας μας.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]